

„Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.“ (Ps 51[50],10)

Rečenica Svetog pisma koja nam se predlaže u ovo vreme posta deo je psalma 51, gde u 10. stihu nalazimo dirljiv i ponizan priziv: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.“ Tekst čiji je ova rečenica deo poznat je kao „Miserere“.

U njoj, autorov osvrt počinje istraživanjem skrovišta ljudske duše da bi zahvatio najdublja tkiva, naše potpune nepodobnosti u odnosu prema Bogu i, u isto vreme, neutažive čežnje za potpunim zajedništvom sa Onim iz koga proističe sva blagodat i milost.

„Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.“

Psalam je inspirisan dobro poznatom epizodom iz Davidovog života. On, pozvan od Boga da brine o narodu Izrailja i da ga vodi na put poslušnosti Zavetu, prekoračuje svoju misiju: nakon što je počinio preljubu sa Vitsavejom, daje naređenje da njen muž, Urija Hetita, oficir njegove vojske, pogine u ratnom sukobu. Prorok Natan mu otkriva težinu njegove krivice i pomaže mu da je prepozna. To je trenutak priznanja greha i pomirenja sa Bogom.

„Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.“

Psalmistu stavlja na kraljeve usne veoma snažne zazive, ali koje proizilaze iz njegovog dubokog pokajanja i potpunog poverenja u božansko oprostjenje: „izbriši“, „operi me“, „očisti me“. Konkretno, u ovom stihu, on koristi sinonim glagola „stvoriti“ da bi ukazao da je potpuno oslobođenje od čovekovih slabosti moguće samo kod Boga. To je svest da samo on može od nas učiniti nova stvorenja „čista srca“, ispunjavajući nas svojim životvornim duhom, darujući nam istinsku radost i korenito preobražavajući naš odnos sa Bogom („duh prav“), sa drugim živim bićima, sa prirodom i kosmosom.

„Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.“

Kako ovu reč života sprovesti u delo? Prvi korak biće da se prepoznamo da smo grešnici i da nam je potrebno Božije oprostjenje, u stavu neograničenog poverenja prema njemu.

Može se desiti da nas ponovljene greške obeshrabre i zatvore u sebe. Zato moramo bar malo ostaviti vrata našeg srca odškrinuta. Kjara Lubik je početkom 1940-ih pisala nekome ko se osećao nesposobnim da prevaziđe sopstvene greške: „Iz duše valja ukloniti svaku drugu misao i verovati da ponizno, pouzdano i ljubavljju nadahnuto iznošenje naših grehova privlači Isusa. Mi za sebe nemamo i ne činimo ništa osim slabosti. On, za Njega, u odnosu na nas, ima samo jednu osobinu: milosrđe. Naša duša može da se sjedini sa Njim samo ako mu prinesemo na dar, kao jedini dar, ne svoje vrline, nego svoje grehe! [...] ako je Isus došao na zemlju, ako je postao čovek, ako nešto želi [...] to je samo jedno: da deluje kao Spasitelj. Da leči! On ne želi ništa drugo“^[1].

„Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.“

Jednom oslobođeni i oprošteni, a imajući na umu pomoć naše braće jer snaga hrišćanina dolazi iz zajednice, počnimo da konkretno volimo bližnjega ma kakav on bio. „Ono što se od nas traži jeste ta uzajamna ljubav, služenje, razumevanje, učešće u bolovima, strepnjama i radostima naše braće; ta ljubav koja sve pokriva, sve prašta, tipična za hrišćanina“^[2]. Na kraju, papa Franja kaže: „Božje oproštenje [...] je najveći znak njegovog milosrđa. Taj dar je svaka osoba kojoj je oprošteno pozvana da podeli sa svakim bratom i sestrom koje sreće. Svi oni koje je Gospod stavio pored nas, članovi porodice, prijatelji, kolege, parohijani... svima je, kao i nama, potrebna milost Božija. Lepo je kad nam je oprošteno, i ti, ako želiš da ti se oprost, oprosti kad je na tebe red da oprostiš. Oprosti! [...] Da budemo svedoci njegovog praštanja, koje čisti srce i preobražava život“^[3].

Autor Augusto Parodi Rejes i tim Reči života

^[1] K. Lubik, *Pisma 1943-1960*, priredio F. Gilet, (Dela Kjare Lubik 4/1), Citta Nuova, Rim 2022; str. 350.

^[2] K. Lubik, *Reč života*, maj 2002.

^[3] Franjo, Opšta audijencija, *Milosrđe briše greh*, 30. mart 2016.